

Insistent

Malgrat totes les possibilitats d'ésser titllats pels més ètics de materialistes, volem insistir avui sobre la franja variadíssima d'aspectes que presenta la caritat complementària (que deiem) o bé particular (que també s'en pot dir); i com siga que nosaltres considerem que els sacrificis emprats pels organitzadors i directores de la caritat extraoficial a Barcelona son raquitics en extrem, es per això mateix que cal dir-ho perquè es molt de doldre que una ciutat el contingent d'habitants de la qual potser rebassi el milió no compti amb més iniciatives de caritat que les de fundar dispensaris amb metges gratis i res mes.

Això naturalment diu molt poc en pro dels potentats, per quant llurs cabals trobarien una explicació justa, humana i digna curant nafrats, salvant miler de nadons de la tuberculosi familiar o salvant a la mare que cria son infant, de la fam que els farà caure als dos infaliblement.

L'aspecte concret dels dispensaris gratuïts fa riure per lo esquifit que es, i te un caire que hom pot veure'l si s'ho mira amb serenitat i pesa els treballs i les rendes dels directores—podríem dir comercials—perque donen molt poc, cobrant en canvi un feix d'adjectius encomiàstics i honrosos.

Si els metges no tinguessim altre mitjà de fer nostre diària caritat podríem organitzar-los aquests dispensaris sens costar-nos cap diner i traient-ne un fruit moral que ara ens neguen.

Si algú ho dubta li brindem una prova i avançant-li l'èxit falaguer. Però cal veure si aquests dispensaris serveixen per alguna cosa, cal considerar si condueix a res visitar un pobre de franc si ha de comprar la medicina i l'aliment que l'ha d'ajudar a la curació. Quan un ciutadà està faltat en absolut de mitjans econòmics podria ésser un escarni no donar-li més que la tercera part de lo que necessita per curar-se.

Si es un fet, com deiem, que la beneficència oficial es deficient, i cal que els ciutadans tots la complementem tot-hom hi ajudarà; pero fem-ho ben fet.

Rics, doneu estatges i diners. apotecaris i metges, ajudeu-nos també, i nosaltres com a tècnics organitzarem aquesta beneficència complementària, però d'una forma seriosa completa i digna, salvant sempre però el dret a gratitud i consideració que tindrem per part dels organismes dirigents i comminant-los a que ells son qui deuen vetllar per una total implantació de la beneficència.

Mes nosaltres tenim la convicció que el dispensari no satisfà ni al metge que hi treballa ni el malat que hi acut, per quant el metge treballa

d'una forma que l'estímul es nul i no rendeix aquell fruit científic que en son despatx particular produiria i el malat advertit d'això acut a dits dispensaris per manca de mitjans o d'organitzacions adaptades a les seves necessitats que li donguessin més garantia d'efectivitat científica.

Per això cal fer esment a l'avançada, que tot i treballant aquesta Comarcal per millorar la situació dels metges en els dispensaris aixís com l'utilatge dels mateixos, no es que consideressim perfectible el dispensari fins arribar a una solució durable, no. Això que nosaltres fem, es perfeccionar quelcom interí, aprofitar unes bastides fins que lo definitiu o durable tingui efecte i això durable creiem que han d'ésser les mutualitats ben estudiades i perfectament organitzades.

La mutualitat es avui al mon enter la caixa de resistència del treballador contra les malalties i ha arribat a un grau de tanta perfecció que abans de la guerra a Alemanya eren 25 milions els inscrits i a Anglaterra un nombre parell.

La mutualitat, amb les seves branques d'assistència mèdico-farmacèutica i hospitalaria, dietes, maternitat, inutilitat, indigència i mort ofereixen als afiliats una garantia per als moments crítics de la seva vida i de la dels seus.

Mes la mutualitat essent un mitjà d'associació que dona als afiliats una totalitat de serveis a baix preu, treu un tant per cent crescut de la beneficència que engroixirà i tributarà a la mutualitat, i al necessitat se li fa estimar els mitjans de curació, es posen les virtuts de la ciencia a l'abast de totes les possibilitats econòmiques però d'una forma seria i honrada dient-li al treballador de jornals esquifits: Tu tens prou dignitat i dret perquè no hakis de recórrer als inconvenients i aventtatjes de la beneficència quan estiguis malat; el teu deure, el teu lloc, es la mutualitat ahont per una quota fixa trobaràs tot lo que et manca per tornar-te la salut sense que hakis de sofrir els inconvenients de les coses donades i poguent reclamar-ho com a dret de justícia.

I al metge, que en l'establiment de la mutualitat hi veuen un perill gros pels seus ingressos, li objectarem que no es pas veritat com sembla, demostrant-ho lo següent.

1.—Que es evident que un 50 % de la població de Barcelona no està en situació d'afrontar les despeses de moltes malalties amb els perfeccionaments diagnòstics i complicacions terapèutiques del dia.

2.—Que també es evident que la ciutat de Barcelona te un padró de pobres horrosament crescut i injust.